

hvad han siger; ogsaa jeg er det. Jeg har udtalt min Dom, derefter maa det ærede Medlem rette sig.

Thomsen: Ja, da er det saa meget sikkrere, jeg tør saa meget mere haabe, at noget saadant ikke vil ske, og jeg vil ganske vist overhovedet ønske, at der ved alle Leiligheder fra dette Thing, saa vel som fra dets Medlemmers Side vilde blive taget Hensyn dertil. Jeg sigtede for Resten mindre til det Faktum, som den høitærede Formand ikke ønskede, at jeg skulde nævne, men jeg sigtede mere til et andet Faktum, der egentlig ikke giver mig store Forhaabninger i saa Henseende, og det var det Faktum, at man i Stedet for med Stilsfærdighed, hvad der efter min Opfattelse vilde have været et Udtryk for den fineste Takt, at vise den naturlige og fuldt berettigede kollegiale Medfølelse med den Ulykke, som har truffet et Medlemmeste, en Kollega, har foretrukket at gjøre en stor Ofsentation, endogsaa med Klappfinale fra Tilhørerpladsen, som nødvendigvis for Udenforstaaende maatte opfattes paa den Maade, at det skulde bethyde: Ja, vi 71 Mænd, vi forstaa meget bedre, hvad der er Ret her i Landet, end selve Landets Høiesteret . . .

Første Viceformand (Høgshro): Det ærede Medlem har ikke Ret til at underlægge Andre Hensigter og Tanker, som ikke ligge i selve den Handling, der er foregaaet her i Salen.

Thomsen: Jeg er overbevist om, at denne Tanke ikke har været til Stede . . .

Første Viceformand (Høgshro): Saa skulde det ærede Medlem heller ikke udtale det.

Thomsen: Hvad jeg har nævnt, er kun den Opfattelse, som Andre kunde have faaet deraf. Jeg kan imidlertid hermed standse, idet jeg kun skal tilføie dette, at Intet skal være mig hjerere end at se, at den Fremgangsmaade lidt efter lidt kommer ind her i Thinget, at vi søge at forhandle Sagerne uden nogenomhelst Hensigt, men fortsætte vi derimod paa den Vej, som jeg har tilladt mig at anføre adskillige Exempler paa, er det min fuldeste Overbevisning, at saa udsætter dette Thing sig for, at denne Bevægelse ikke vil gaa længere og længere frem, men dybere og dybere ned.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg skal selvfølgelig holde mig til Sagen og til

Sagen alene. Hermed være sagt, at jeg ikke agter at svare paa de Angreb, der fremkom i Gaar fra et Par ærede Taleres Side paa Regjeringen i Almindelighed og særlig paa mig. Det, der fremkom i Gaar fra ærede Taleres Side, var de gamle bekendte Ting, Ting, som have været dragne frem atter og atter, og som have mødt deres Modsigelse, men med Hensyn til hvilke naturligtvis altid Enhver bliver ved sin Mening. Endvidere fremkom der i Gaar, det vil jeg særlig notere, Uttringer, som let kunde misforstaaes af det ærede Thing, som om der i 1865—66 under Forhandlingerne om den reviderede Grundlov var truffet særlige Afstaler, hvori jeg skulde have været Part. Jeg antager ikke, at den ærede Taler, som fremkom med noget Saadant, har ment det; men jeg siger kun, at det let kunde misforstaaes af Tilhørerne paa den Maade, at han sigtede til noget Saadant. Det er ikke Tilfældet. Hvad der skete i 1866, og som jeg har taget Del i, ligger offentligt for. Jeg mindes ikke en Gang, at jeg, skjøndt jeg var med i Forhandlingerne om den reviderede Grundlov, nogeninde under disse Forhandlinger har havt nogen Samtale, end sige privat Forhandling, hvori dette ærede Medlem har taget Del. Men, som sagt, jeg antager, at det kun var uheldige Bendinger i det ærede Medlems Tale, der kunde foranledige en saadan Misforstaaelse. Det antager jeg.

Jeg skal altsaa holde mig til selve det foreliggende Lovforslag. Jeg tror der at kunne gaa ud fra, at det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at den Forudsætning, man gik ud fra i 1866, at Thingene med den nye, forandrede Sammensætning, som Lands-thinget havde faaet, kunde arbejde fredelig sammen og navnlig altid vilde kunne enes om en Finantslov, ikke har holdt Stik. Det er en Kjendsgjerning, en uimodsigelig Kjendsgjerning. Spørgsmaalet bliver altsaa det, om man vedblivende vil udsætte sig for Gjentagelse af det Samme, Gjentagelse af, at der ikke tilveiebringes nogen regelmæssig Finantslov ved Forhandling og Overenskomst mellem de to Thing og Statsfæstelse af Hans Majestæt Kongen, eller om man vil søge gennem Tillæg til og Forandringer i Grundloven at sikkre sig mod saadanne Gjentagelser. Det er jo egentlig det, der foreligger. Blandt de Udtalelser, jeg har hørt i Gaar og i Dag, er der flere, som gaa i den Retning, at saadanne Tillæg til eller Forandringer i Grundloven behøves slet ikke; de skulle undgaaes. Ja, efter min Mening behøves de heller ikke, Naar man vil arbejde sammen med det